

misunder vist ikke Jyderne de Baner, de beder om, vil jeg haabe og tro. Han nævnedes kun den paa Langeland og den paa Bornholm. Det ærede Medlem har overset, at der er en fra Helsing til Tisvilde, saa Sjælland har da ogsaa faaet sit Stykke.

Jeg har ogsaa her et Ønske, som jeg tror, Tinget vil imødekomme. Sagen er den, som jeg sagde før, at i Fjor havde Ministeren foreslaaet en Bane fra Ørnhøj til Aulum; men da det var en Selvfølge, at den ikke kunde blive bygget, fordi ingen havde Raad til at give de store Tilskud, der krævedes, kom man til at tale om, at man vist hellere maatte lægge Banen over til Holstebro og paa den Maade tilvejebringe en direkte Forbindelse fra Ringkøbing til Holstebro. Det blev man enig om, og det var man ogsaa enig om at sige til Ministeren, da vi var ude paa Jernbanerejsen. Nu da Forberedelserne er gjorte, er Beboernes Krav jo større end de andres, men jeg haaber ikke, der skal være noget i Vejen for, at det ærede Ting imødekommer det; det vil endda slaa meget knap til, er jeg sikker paa. Man beder om at faa $\frac{2}{3}$, og naar det er Holstebro og et enkelt Sogn, som skal udrede Resten, vil enhver kunne forstaa, at det kan blive haardt nok.

De øvrige Privatbaner skal jeg ikke sige stort om, men jeg vil dog gerne føje en Bemærkning til, hvad den sidste ærede Taler udtalte. Jeg har ogsaa fundet det mærkeligt, at der er en af Banerne, som skal være Stifbarn, om man vil, nemlig Bryrup—Silkeborg-Banen. Heller ikke jeg forstaaer rigtig, at den alene skal blive ved at være smalsporet, og jeg vil gerne være med til at virke for, at den nyder samme Ret som de andre. I øvrigt skal jeg paa egne og mit Partis Vegne tilsige et villigt Arbejde paa disse Baneforslag. De Herrer vil vide, at det for mig særlig gælder om, at Skive—Videbæk-Banen bliver vedtaget i Aar, og dertil tror jeg ogsaa at have ikke alene mit Partis, men hele Tingets Tilslutning.

Om Dobbeltsporene vil jeg kun gøre et Par Bemærkninger. De foreslaaede Anlæg af Færgeløjer anser jeg for berettigede, men jeg synes rigtignok, at Dobbeltsporene er en stor Mundfuld, og jeg synes, man skulde vente noget med nogle af dem. Man ved dog ikke, hvordan den Tid, der kommer efter, vil føje sig. Vi har ved saa mange Lejligheder talt om, at det er skjult for os alle. Det kunde dog være, at der, naar Krigen er til Ende, ikke vil være den Rejselyst, som der er

nu. Rejselysten er i stærk Stigning i de senere Aar. Om det skyldes de gode Tider, vi jo har paa mange Omraader, ved jeg ikke, og der er vel ingen, der rigtig kan angive Aarsagerne. Men jeg vil altsaa henstille, om der ikke var enkelte Ting, man kunde spare, f. Eks. Dobbeltsporet fra Skern til Esbjerg. Man regner nok med — det gør jeg ogsaa —, at der vil blive en betydelig Trafik paa den med Længsel ventede Skive—Skern-Bane, men det vil være mange Aar, inden den rigtig bliver oparbejdet. Vi ved ogsaa, at Trafikken paa Skern—Esbjerg—Strækningen for en stor Del vil blive aflastet gennem Midtbanen, saa at den ikke vil blive saa stærkt øget, som det hidtil har været Tilfældet. Ligeledes vil jeg mene, at det dog maaske heller ikke endnu er paa sin Plads at vedtage ved Lov Dobbeltspor paa hele Østbanen. Som jeg før har nævnt, vilde Banen Vejle—Give—Holstebro—Struer, hvis den var kommet rigtig i Gang, og vi kunde faa et Hurtigtog mere paa den, kunne tage en Del mere, og det vilde jo ogsaa bringe en Del Aflastning af Persontrafikken paa Østbanen. Og hvor megen Aflastning Færgelinien Aarhus—Kalundborg vil bringe, kan ingen sige. Jeg synes altsaa, at det kunde vente med Dobbeltsporet paa de nævnte Strækninger, indtil vi saa, hvorledes Forholdene vil ligge om nogle Aar. Jeg er enig i den Betragtning, som er gjort gældende fra flere Sider, at man maa foretrække den nye Bane fra Aarhus til Randers, idet den ikke alene byder et Par Mils Forkortelse, men ogsaa vil give saa megen Aflastning, at Dobbeltsporet fra Aarhus til Langaa vistnok vil kunne undværes. Det er kun mine egne Betragtninger, men jeg ved, at jeg her taler paa mange af mine Vælgeres Vegne, som vil undres over, at der nu skal bevilges saa store Summer. Noget vilde det naturligvis trøste dem, om de nu endelig kunde faa den Bane vedtaget, som de har ventet saa længe efter. Men det er store Udskrivninger, som her finder Sted, derom er vi jo alle enige. Jeg forstod, at den ærede sidste Taler (Foss) ikke var bange for den store Sum, medens han havde mere Betænkelighed ved de mindre.

Andreasen: Det er mit bestemte Indtryk, at de Lovforslag, vi her behandler, har vakt levende Tilfredshed saavel her i Rigsdagen som ude i Befolkningen, og jeg kan ikke i Dag tage Ordet, uden fra denne Plads straks at rette en Tak saavel til den højtærede Minister som til Statsbanernes